

Tuchtkamer Badminton Vlaanderen

Uitspraak d.d. 12 januari 2026

PartijenTuchtparket, vertegenwoordigd door tuchtprocureur Christophe RILLAERTS (**eiser**)X (**verweerder**), bijgestaan door zijn advocaat X**1. Feiten en voorafgaande procedure**

De verweerder was ingeschreven voor Tornooi X 2025 op DD en DD MM 2025. In X speelt verweerder tegen de heer X (score: X-XX / X-XX). Tijdens deze wedstrijd wordt door de umpire aan de verweerder een rode kaart gegeven.

Op 19 september 2025 wordt deze situatie gemeld aan de eiser door Jeroen Casier. Op 21 september 2025 mailt de eiser naar verweerder met de vraag voor een verklaring. Er volgt geen reactie. Op 23 oktober 2025 gaat de eiser over tot overmaken van de tuchtvordering aan de tuchtkamer.

De eiser vordert het volgende: *“Gelet op de aantasting van de lichamelijke integriteit van een andere speler en de houding van betrokkene vordert het tuchtparket voor deze feiten: schorsing 20 dagen (startend na de beroepstermijn is afgelopen) en een boete van 20 boetepunten en een forfaitaire administratieve toeslag van 50 boetepunten (cfr. Art. 5.1, § 2 C620)”*.

Op 25 november 2025 wordt eiser per mail uitgenodigd om te verschijnen op de zitting van 5 januari 2026 om 20u.

Op 6 december 2025 richt verweerder per mail een schrijven aan de tuchtkamer aangaande de betwisting van de ontvankelijkheid van de ingestelde tuchtvordering met het verzoek aan de tuchtkamer hier binnen tien (10) kalenderdagen na dagtekening uitspraak over te doen. Op 19 december 2025 beantwoordt de tuchtkamer dit schrijven per mail met de melding dat (on)ontvankelijkheid en (on)gegrondheid op de zitting van 5 januari 2026 zullen behandeld worden. Op 31 december 2025 mailt de eiser zijn conclusie met betrekking tot het ingediend verweer

Op 31 december 2025 wordt de tussenkomenst van meester X voor de verweerder ter kennis gebracht. De verweerder mailt op 4 januari 2026 zijn conclusie aan de eiser en het tuchtparket.

2. Procedure voor tuchtkamer

De eiser herhaalt de tuchtvordering. De verweerder gaat nader in op enkele aspecten van zijn conclusie neergelegd op 4 januari 2026 zonder evenwel exhaustief te zijn.

3. Beoordeling*a. Ontvankelijkheid van de vordering*

Verweerder werpt diverse onontvankelijkheidsgronden op in zijn conclusie die hierna zullen behandeld worden.

Een eerste grond betreft de al dan niet laatijdigheid van de tuchtvordering. Verweerder werpt op, dat het laatste feit dateert van 26 april 2025, waardoor de huidige versie van het reglement C620, zoals goedgekeurd op 27 mei 2025, niet van toepassing is. Dit zou niet toegepast kunnen worden op feiten die dateren van vóór haar inwerkingtreding. Dit argument wordt niet weerhouden. Gezien de vordering op moment van inwerkingtreding van de huidige C620 nog niet vervallen was, moet de huidige

reglementering worden toegepast. Zo werd er geen reglementaire afwijking voorzien op de principiële onmiddellijke werking. De huidige C620 bepaalt in artikel 2.4, dat de eiser een vordering moet stellen binnen drie (3) maanden na kennisneming van het laatste feit en ten laatste tien (10) maanden na het laatste feit. De eiser heeft op 19 september 2025 kennis gekregen van het laatste feit en op 23 oktober 2025 een tuchtordering ingesteld. Gezien het laatste feit heeft plaatsgevonden op 26 april 2025, werden alle termijnen van de huidige C620 gerespecteerd.

Aansluitend werpt verweerder op, dat de toepassing van de huidige C620 een inbreuk zou zijn op de rechten van de verweerder. Zo wordt verwezen naar de oude formaliteiten onder oud artikel 4.1 § 3 C620 (dat heden is opgeheven, waarbij enige bestaande verwijzing naar dit artikel in een andere bepaling, een loutere reglementaire vergetelheid is, waardoor de verwijzing naar dit artikel steeds zonder voorwerp is). De verweerder stelt, dat, als het tornooiverslag tijdig ingediend zou geweest zijn, de melding ‘zeker en vast’ onder het oude reglement had plaatsgevonden. Dit is evenwel geen zekerheid. Daarnaast, zelfs al zou de oude regeling (en dus ook oud art. 4.1 § 3 C620) van toepassing zijn geweest, is er geen reden om te besluiten, dat niet zou zijn voldaan aan deze formaliteiten. De vereiste van volledigheid wordt niet vereist door dit artikel, maar louter een uiteenzetting van de aard en omstandigheden. Dit is vervuld, gezien het gegeven, dat de tuchtordering algemeen betrekking heeft op het geven van een rode kaart (waarvan het bestaan niet door verweerder wordt betwist, zie *infra*).

Een tweede grond betreft de termijn tussen het laatste feit en de tuchtordering (en zitting). Hierbij wordt verwezen door de verweerder naar artikel 6 EVRM, dat het recht garandeert op een eerlijk proces. Vooreerst wordt opgeworpen door verweerder, dat zijn belangen dermate geschaad werden door de laattijdigheid van de tornooiorganisator of referee. Het is niet duidelijk welke laattijdigheid de tornooiorganisator hier heeft begaan. Wat betreft de referee, is er zeker sprake van laattijdigheid. Echter wordt niet aangetoond, dat dit enige weerslag zou hebben op het recht op een eerlijk proces, de rechtszekerheid of enig ander principe. Het staat vast, dat de verweerder een rode kaart heeft gekregen; hetgeen niet wordt betwist door verweerder. Dat er voor een rode kaart sancties worden voorzien door de reglement, is geen nieuw gegeven. Het feit, dat hij enige tijd moet wachten om hiervoor tuchtrechtelijk vervolgd te worden, doet, op zich, geen afbreuk aan de rechtszekerheid.

Het wordt ook niet (afdoende) beargumenteerd, in welke mate de belangen van verweerder ‘ernstig’ geschaad worden buiten het gegeven, dat hij *“ten zeerste verwonderd was dat hij in november 2025 ofwel 6 maanden later plots kennis kreeg van de tegen hem ingestelde tuchtprocedure”*. Hierbij dient reeds opgemerkt te worden, dat verweerder al in september in kennis was gesteld via het mailadres, dat hij gebruikt om zich in te schrijven op tornooien. Het kan niet verweten worden aan de eiser, dat hij dit mailadres gebruikt om een verklaring op te vragen. Dat de duurtijd van de huidige procesgang een impact zou hebben op het recht op een behoorlijk proces of de rechtszekerheid, wordt dan ook niet bewezen. Dit is eveneens het geval voor het opgeworpen argument, dat er een schending is van een redelijke termijn. Tussen het laatste feit en de eerste mail van de eiser aan verweerder zaten slechts vijf maanden, hetgeen niet als buitengewoon traag kan worden beschouwd. Hierbij dient, zoals hierboven reeds vastgesteld, te worden herhaald dat de reglementaire termijnen van de C620, zoals deze van toepassing is op deze zaak, gevolgd werden.

Een derde en laatste grond betreft de openbaarheid van de procedure. De verweerder werpt op, dat de zitting achter gesloten deuren heeft plaatsgevonden, en vraagt, dat de openbaarheid van de procedure wordt gerespecteerd. Hierbij wordt alle voorbehoud geformuleerd, zonder evenwel concreet aan te tonen, welke procedurele waarborgen in deze zaak dan geschonden zouden zijn. In dit verband wordt opgemerkt, dat de tuchtkamer als uitgangspunt neemt, dat, wanneer een zaak geen club maar een individu betreft, de zitting achter gesloten deuren wordt gevoerd ter bescherming van de identiteit van de verweerder. Het staat de verweerder uiteraard vrij om anderen uit te nodigen. Enig verzoek hiertoe

werd nooit geweigerd. Gelet op de afwezigheid van enig concreet vermeend nadelig gevolg van deze situatie, wordt dit argument niet verder weerhouden.

Gelet op de verwerping van de onontvankelijkheidsgronden van de verweerder, oordeelt de tuchtkamer dan ook, dat de vordering ontvankelijk is.

b. Gegrondheid van de vordering

De eiser en verweerder geven beiden hun versie van de feiten, die aanleiding hebben gegeven tot de rode kaart. Hierbij wordt door eiser een getuigenis van de umpire afgeleverd en door verweerder twee getuigenverklaringen. Er zijn twee elementen die niet door partijen worden betwist: (i) het gegeven zijn van de rode kaart aan de verweerder en (ii) het breken van het racket door contact met de grond door een impulsieve, niet-intentionele, beweging.

In dit verband moet vastgesteld worden, dat de tuchtkamer louter bevoegd is, om te oordelen over de strafmaat, eenmaal is vastgesteld, dat een rode kaart werd gegeven. De kaarten zelf worden uitgereikt door een aangeduide wedstrijdfunctionaris (*in casu* een umpire). Het valt niet binnen de bevoegdheid van de tuchtkamer, om te oordelen over de rechtmatigheid van de afgifte van een dergelijke kaart. Enige vraag tot herkwalificatie, of tot beoordeling van de omstandigheden waarbinnen de kaart werd gegeven, kan dan ook niet weerhouden worden. De verweerder geeft ook geenszins aan, op welke grondslag de tuchtkamer een dergelijke bevoegdheid zou hebben.

Gezien de rode kaart op zichzelf niet betwist wordt door partijen, wordt dit feit als bewezen beschouwd door de tuchtkamer.

De sanctie voor dit feit wordt, overeenkomstig artikel 3.1 § 3 C260, bepaald in Bijlage 1 bij C620.

De eiser vordert een schorsing van 20 dagen (startend nadat de beroepstermijn is afgelopen) en een boete van 20 boetepunten.

Gelet op het blanco verleden van verweerder en de omstandigheden waaronder de rode kaart werd gegeven, is de tuchtkamer van oordeel, dat een schorsing, conform art. 1.1 § 2 bijlage 1 bij C620, hier niet nodig is.

Daarentegen is de tuchtkamer van mening, dat de vordering van de eiser, zijnde een boete op te leggen van 20 boetepunten (waarbij één boetepunt heden gelijk is aan 2,40 euro), wel kan ingewilligd worden.

Gezien de aard van de feiten en de procedure wordt het forfaitair bedrag, overeenkomstig artikel 5.1 §2 C620, verlaagd naar 25 boetepunten (waarbij één boetepunt heden gelijk is aan 2,40 euro).

4. Beslissing

De tuchtkamer oordeelt, dat de vordering jegens verweerder ontvankelijk en gegrond is.

Verweerder wordt veroordeeld tot betaling aan Badminton Vlaanderen, ten laatste op 30 januari 2026, van;

- **een boete van 48 euro** (zijnde 20 boetepunten) conform artikel 1.1 § 1 bijlage 1 bij C620.
- **een forfaitair bedrag van 60 euro** (zijnde 25 boetepunten) conform artikel 5.1 §2 C620.

F. VAN DEN ABEELE
Voorzitter tuchtkamer

J. VERLEYE
Rechter tuchtkamer

J. MAES
Rechter beroepstuchtkamer
(gedelegeerd)